

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/204/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1105223846
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1105223846.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, právne zast.: JUDr. Danuše Tichá, advokátka, Nám. M. Benku 6, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: PSMA, spol. s r.o., Pestovateľská 10, 821 04 Bratislava, IČO: 31 387 675, právne zast.: JUDr. Jozef Mészáros, advokát s.r.o., Jesenského 2, 811 02 Bratislava, IČO: 50 657 861, o zaplatenie 2.308.094,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/521/2005-790 zo dňa 06.04.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/521/2005-790 zo dňa 06.04.2017 potvrdzuje.

Žalovaný má proti žalobcovi právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému sumu 212.592,78 Eur s 13 % úrokom z omeškania p.a., a to zo sumy 111.784,07 Eur od 18.12.2007 do zaplatenia, zo sumy 65.577,11 Eur od 22.08.2006 do zaplatenia a zo sumy 35.231,60 Eur od 22.09.2006 do zaplatenia a sumu 4,72 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd zároveň priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

Súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1 a 2, § 261 ods. 1 a 2, § 652 ods. 1, § 659 ods. 1, § 665, § 666, § 580, § 358, § 387, § 388 ods. 2 písm. a), b), § 391 ods. 1, § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ďalej len („OBZ“), čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 11 ods. 4, čl. 15 ods. 1, § 149, § 151 ods. 1 a 2, § 186 ods. 2, § 191 ods. 1 a 2, § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 28.06.2005 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 41.809.288,90 Sk (1.387.814,14 Eur) s príslušenstvom z dôvodu, že tento neuhradil faktúry č. XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXX. Návrh odôvodnil tým, že dňa 17.03.1995 uzatvorili žalobca a žalovaný zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bola úprava vzťahov, ktoré vznikajú medzi zmluvnými stranami pri predaji vysielacieho času určeného na reklamu na vysielacích okruhoch Slovenského rozhlasu, úprava vzťahov, ktoré vznikajú medzi zmluvnými stranami pri garancii ročného príjmu z predaja vysielacieho času a pri napĺňaní podmienok obchodného zastupovania žalobcu. Uviedol, že koncom roka 2004 si žalovaný prestal plniť svoje finančné záväzky vyplývajúce zo Zmluvy a jej dodatkov, žalobca mu preto vystavil faktúru č. XXXXXXXXXXXX v sume 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur), ktorá predstavovala rozdiel medzi uhradenými faktúrami za predaj reklamného času a garantovanou sumou zo strany žalovaného za rok 2003 z predaja reklamného času podľa dodatku č. 18 k Zmluve zo dňa 04.08.2003. Splatnosť predmetnej faktúry bola dňa 31.12.2004,

žalovaný ju však neuhradil a od začiatku roku 2005 žalovaný prestal uhrádzať aj bežné mesačné záväzky podľa čl. 4 Zmluvy.

Žalovaný vo svojom vyjadrení namietal, že návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu nespĺňa základné predpoklady na vydanie platobného rozkazu podľa v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko žalobca si uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy, ktorá však nevyplýva z tých skutočností, ktoré žalobca vo svojom návrhu uviedol. Poukázal na to, že z návrhu nie je možné zistiť, ako žalobca k fakturovaným sumám dospel a ktorá odvysielaná reklama, resp. reklamný čas je fakturovaný a vytkol tiež, že návrh nie je datovaný. Faktúru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18.151.610,10 Sk (602,523,07 Eur) vystavenú žalobcom neuznal, nepovažoval ju za oprávnenú vzhľadom na bod 4.3 a 4.4 Zmluvy v znení jej dodatku č. 18 ako aj bod 4.9 Zmluvy v znení dodatku č. 19. Uviedol, že dodatok č. 18 neupravoval, že suma uvedená v bode 4.4. Zmluvy v znení dodatku č. 18 je garantovaná tak, ako to bolo v pôvodnom znení Zmluvy a navyše ani bod 4.4. Zmluvy nikdy neupravoval záväzok žalovaného uhradiť garantovaný príjem, takúto povinnosť upravoval len bod 4.3. pre prvý štvrtrok spolupráce, táto povinnosť sa nevzťahovala na ďalšie obdobia. Poukázal na to, že zo strany žalovaného nešlo o vznik priameho záväzku na úhradu podľa Zmluvy, ale išlo by o porušenie zmluvnej povinnosti naplniť garantovaný príjem, a tým o vznik zodpovednostného vzťahu, avšak zavineného konania podľa bodu 1.7. Zmluvy sa žalovaný nedopustil, a taktiež nastali okolnosti uvedené v bode 4.9. Zmluvy v znení dodatku č. 19, ktoré prelamovali záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov z predaja vysielacieho času žalobcu. Mal za to, že žalobcom vystavované faktúry sú v nesprávnej výške, nakoľko nezohľadňujú províziu z nefinančných plnení a fakturácia zo strany Slovenského rozhlasu prebiehala neoprávnené. Žalovaný následne vyčíslil nároky na províziu z nefinančných plnení spätne za predchádzajúce roky zmluvnej spolupráce. Vyčíslenie provízie za bartrové obchody za časť roka 2001 zaslal žalobcovi vo faktúre č. XXXXX pripojenej k listu zo dňa 05.04.2005. Túto svoju pohľadávku vo výške 6.047.631,20 Sk (194.921,39 Eur) bez DPH započítal žalovaný voči žalobcovej pohľadávke z faktúry č. XXXXXXXXXXXX v sume 9.207.546,30 Sk (305 634,54 Eur) bez DPH a spornú faktúru vrátil ako neopodstatnenú žalobcovi. Rovnako žalovaný vrátil žalobcovi faktúry č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX na opravu s tým, že mu po sumarizácii odvysielaných bartrov vo zvyšných rokoch spolupráce zašle vyčíslenú výšku provízie ktorá žalovanému oprávnené patrí. Dňa 06.07.2005 žalovaný jednostranným právnym úkonom započítal ďalšie vzájomné pohľadávky, ktoré mali medzi sebou žalobca a žalovaný a uviedol, že predmetné pohľadávky, ktoré si žalobca uplatňuje v návrhu neexistujú, nakoľko zanikli započítaním.

Dňa 13.06.2007 žalobca doručil súdu rozšírenie návrhu na začatie konania o 22.724.361 Sk (754.310,60 Eur) na sumu 64.533.649,90 Sk (2.142.124,74 Eur). Uznesením č.k. 32Cb 521/05-140 zo dňa 23.07.2007 súd pripustil zmenu návrhu, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti predmetného uznesenia.

Podaním doručeným súdu dňa 23.01.2008 žalovaný súdu doručil vzájomnú žalobu a vyjadrenie, kde uviedol, že spornú faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur) neuznal a túto ani ako svoj riadny záväzok nezaúčtoval. Uviedol, že nepopiera čiastočný návrh žalobcu na zaplatenie faktúr pri zohľadnení provízie z bartrovej reklamy odvysielanej na vysielacích okruhoch žalobcu. Z uvedeného dôvodu uznal žalovaný návrh žalobcu z predmetných faktúr v celkovej výške 44.251.558,21 Sk (1.468.882,63 Eur) tak, ako sú uvedené na č.l. 148 súdneho spisu. Žalovaný vyčíslil a uplatnil svoje nároky na províziu z bartrových plnení za predchádzajúce roky zmluvnej spolupráce voči žalobcovi, ako aj províziu z reklamy odvysielanej na vysielacích okruhoch žalobcu v mesiacoch júl, august a september 2005 faktúrami č. XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX, XXXXX/XX v celkovej výške 50.656.128,30 Sk (1.681.475,41 Eur). Listami zo dňa 06.07.2005, 18.07.2005, 05.12.2005 a 28.11.2007 žalovaný jednostranným právnym úkonom započítal vzájomné pohľadávky spôsobilé na započítanie, ktoré mali medzi sebou žalobca a žalovaný. Po vykonaní posledného zápočtu zo sumy fakturovanej faktúrou č. XXXXX podľa žalovaného zostalo žalobcovi uhradiť žalovanému 3.367.606,80 Sk (111.784,07 Eur), faktúra č. XXXXX vo výške 1.975.576,10 Sk (65.577,11 Eur) a faktúra č. XXXXX vo výške 1.061.387,20 Sk (35.231,60 Eur), obe s úrokmi z omeškania odo dňa ich splatnosti. Podľa žalovaného mu tak žalobca bol dlžný sumu 6.404.570,10 Sk (212.592,78 Eur) a žiadal, aby súd zaviazal žalobcu na jej zaplatenie žalovanému spolu s príslušenstvom a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

Dňa 28.01.2008 vydal súd opravné uznesenie č.k. 32Cb 521/05-184 k uzneseniu 32Cb 521/2005 zo dňa 23.07.2007.

Žalobca považoval vzájomnú žalobu žalovaného za nepodloženú. Samotná skutočnosť, že žalovaný nežiadal priznať viac ako uplatňoval žalobca, mala byť podľa žalobcu dôvodom na zamietnutie protinávrhu v plnom rozsahu. Mal za to, že zo znenia článku 3 odsek 3.22 vyplýva, že si bartre zmluvné

strany po vzájomnej dohode nebudú účtovať. Uviedol, že sumy, ktoré si žalovaný vyúčtoval za batre, nemohli byť ani dosiahnuté vzhľadom na limit vysielanej reklamy, ktorý bol u žalobcu 3 % z vysielacieho času. Spochybnil fakturáciu žalovaného z pohľadu ustanovení zákona o DPH a zákona o účtovníctve. Okrem toho žalobca vzniesol námietku premlčania proti nároku žalovaného uplatneného vzájomnou žalobou. Poukázal na to, že žalobca ani jednu z predmetných faktúr neuznal a zaslal ich žalovanému späť.

Súd uznesením č.k. 32Cb 521/2005-349 zo dňa 24.04.2008 pripustil zmenu vzájomnej žaloby žalovaného návrhu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti predmetného uznesenia. Súd uznesením zo dňa 14.05.2008 č.k. 32Cb/521/2005-358 pripustil zmenu petitu žaloby tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti predmetného uznesenia.

2. Súd po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa ustanovení § 261 ods. 1, § 1, § 266 ods. 1 a 2, § 655, § 666 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a rozsudkom č.k. 32Cb/521/05-599 zo dňa 10.12.2008 zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 69.533.649,90 Sk (2.308.094,30 Eur) spolu s úrokom z omeškania, uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 5.505.676,30 Sk a zároveň vzájomný návrh žalovaného zamietol.

Proti rozsudku č.k. 32Cb/521/05-599 zo dňa 10.12.2008 podal v celom rozsahu odvolanie žalovaný. V priebehu odvolacieho konania, na základe § 23 ods. 1 zákona č. 532/2010 Z.z. došlo ku dňu 01.01.2011 k zrušeniu Slovenského rozhlasu, IČO: 00 167 355, ktorý bol pôvodne účastníkom tohto konania na strane žalobcu, a zároveň došlo aj k zrušeniu Slovenskej televízie. Ich právnym nástupcom sa stal Rozhlas a televízia Slovenska, IČO: 47 232 480 a prebral všetky ich práva a povinnosti. Dňom 13.01.2011 došlo k dobrovoľnému výmazu Slovenského rozhlasu z obchodného registra, čím pôvodný žalobca zanikol. Odvolací súd následne v odvolacom konaní pokračoval podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 107 ods. 4 O.s.p. s právnym nástupcom pôvodného žalobcu, ktorým je Rozhlas a televízia Slovenska. Odvolací súd po prejednaní veci bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného podané proti rozsudku vo veci samej je dôvodné, z tohto dôvodu uznesením č.k. 2Cob/234/2009-671, 2Cob/235/2009 zo dňa 28.04.2011 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie s tým, že uviedol ako má súd vo veci ďalej postupovať.

3. Po vrátení veci odvolacím súdom súd vytyčil pojednávanie na deň 07.03.2013. Následne sa písomnými podaniami vyjadrili žalobca i žalovaný. Žalobca nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, že zo žaloby a ani z priebehu prvoinštančného konania sa nedá zistiť, ako žalobca dospel k žalovaným sumám a za ktorú odvysielanú reklamu žalovanému faktúry vystavil. Podľa neho bolo nesporné, že žalovaný neuznal v plnom rozsahu iba faktúru č. XXXXXXXXXX, ďalšie faktúry, ktoré sú predmetom žaloby, nie sú sporné. Rovnako podľa žalobcu nebolo sporné, že faktúry boli vystavené na základe žalobcom odvysielanej reklamy, a to za finančnú odplatu dohodnutú účastníkmi v tom-ktorom období po vzájomne odsúhlasených podkladoch - tzv. krížovkách. Poukázal na to, že postup schvaľovania podkladov pred vystavením faktúr bol preukázaný výpoveďami svedkov J.. W., V.. K., J.. T. a J.. F.. Uviedol, že v Zmluve nie je stanovené, že by žalovaný mal nárok na provízie z nefinančných plnení a nedohodli ani spôsob určovania jej výšky. Na posúdenie ním namietaných skutočností navrhol, aby súd v ďalšom konaní ustanovil znalca. Za nekonkrétne a ničím nepodložené považoval tvrdenie žalovaného o tom, že nedostal úhrady od zadávateľov reklamy. Žalovaný mal podľa neho podniknúť kroky na vymoženie takýchto pohľadávok, inak spôsobil týmto svojím konaním žalobcovi škodu. Poukázal na to, že Zmluvu je potrebné posúdiť aj podľa jej obsahu, kedy vykazuje znaky komisionárskej zmluvy, resp. kúpnej zmluvy, pričom v takomto prípade by platilo, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, ak žalovaný za „nakúpený“ a následne „predaný“ vysielací čas neuhradil kúpnu cenu žalobcovi.

Žalovaný následne z dôvodu zmeny rozhodujúcich skutkových okolností podanej žaloby z opatrnosti vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy. Uviedol, že žalobca podstatným spôsobom mení skutkový stav žaloby, keď zmluvný vzťah medzi stranami považuje za kúpnu zmluvu, prípadne za komisionársku zmluvu a nároky strán vyplývajúce z tohto zmluvného vzťahu za nároky z kúpnej, prípadne komisionárskej zmluvy, resp. zo zodpovednostného vzťahu za náhradu škody, resp. z bezdôvodného obohatenia a nie za nároky vyplývajúce zo zmluvy o (výhradnom) obchodnom zastúpení. Za nepochybné považoval, že zmluva uzatvorená medzi stranami je zmluvou o obchodnom zastúpení v zmysle § 652 a nasl. OBZ, nakoľko žalovaný pre žalobcu vyvíjal činnosť smerujúcu k uzatvoreniu určitého druhu zmlúv. Návrh na ustanovenie znalca považoval za účelový a nadbytočný.

Dňa 12.08.2014 podal žalobca návrh na ustanovenie znalca v konaní. Žalovaný žiadal tento návrh zamietnuť s tým, že tieto otázky je možné zodpovedať bez potreby odborných skúseností. Uznesením

č.k. 32Cb/521/2005-722 zo dňa 26.09.2014 súd návrh na ustanovenie znalca zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca dňa 15.10.2014 odvolanie. Uznesením č.k. 3Cob/316/2014-737 zo dňa 20.02.2015 Krajský súd v Bratislave odvolanie žalobcu proti uzneseniu č.k. 32Cb/521/2005-722 zo dňa 26.09.2014 odmietol, nakoľko smerovalo proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania a proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Na základe uvedeného pokračoval súd v konaní podľa ustanovení CSP.

Na pojednávaní dňa 06.02.2017 sa právni zástupcovia strán vyjadrili okrem iného ku skončenému konaniu vedenému pod sp. zn. 28Cb/361/2006, ktorý spis súd pripojil k tomuto konaniu. Na základe uznesenia súdu zo dňa 06.02.2017 zaslali strany súdu svoje záverečné návrhy a vyjadrenia k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Žalobca zhrnul svoje zhodnotenie do dvoch hlavných bodov, kde sa vyjadrili k opodstatnenosti nároku na úhradu faktúr, ktoré súd predmetom jeho žaloby a k opodstatnenosti nároku na provízie z batrových plnení uplatnených žalobcom, v súlade so svojimi doterajšími vyjadreniami a navrhol, aby súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, vzájomnú žalobu žalovaného zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Žalovaný vo svojom záverečnom návrhu zhrnul dôvody, pre ktoré faktúru č. XXXXXXXXXX neuznal a nezaúčtoval. Poukázal na to, že pohľadávky, ktoré si žalobca uplatňuje v tomto konaní neexistujú, keďže zanikli započítaním. Nakoľko po vykonaní zápočtov ostal žalobca žalovanému dlžný, uplatnil si žalovaný v konaní vzájomnou žalobou nárok na zaplatenie sumy 212.592,78 Eur s príslušenstvom a sumu 4,72 Eur. Mal za to, že pohľadávky žalovaného zo Zmluvy celkovo prevyšujú uplatňované pohľadávky žalobcu zo Zmluvy o 324.723,10 Eur. Ďalej poukázal na závery Krajského súdu Bratislave v uznesení č.k. 2Cob/234/2009-671, 2Cob/235/2009 zo dňa 28.04.2011. Ďalej sa žalovaný vyjadril k opodstatnenosti nároku na províziu z batrových plnení. Uviedol, že oprávnenosť fakturácie provízií z batrových obchodov zo strany žalovaného bola uznaná aj v konaní sp. zn. 28Cb/361/2006, s ktorými názormi sa stotožnil aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 4Cob/18/2016-1063 a iné posúdenie tejto otázky v tomto konaní by bolo popretím právnej istoty. Poukázal na svedecké výpovede a dôkazy osvedčujúce nárok žalovaného na províziu z batrových obchodov a spochybnil výpoveď W.. T.. Dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný pri vystavení faktúr postupoval podľa praxe, ktorú strany medzi sebou pri fakturovaní počas zmluvnej spolupráce zaviedli. Žiadal, aby súd žalobu žalobcu zamietol, jeho vzájomnej žalobe vyhovel a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 %.

4. Súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, v rámci ktorého boli vykonané početné listinné dôkazy a dôkazy v elektronickej podobe. Súd vykonal výsluch štatutárnych zástupcov strán W.. V. D. a V.. F. S. a svedkov navrhovaných žalobcom i žalovaným, ako aj podaniami a prednesmi strán. Súd vzhľadom na zásadu hospodárnosti a účelnosti konania podľa čl. 17 základných princípov CSP zamietol návrh žalobcu na výsluch svedkov W.. Q. C. a V.. W. M. a opakovaný výsluch svedkov M.E. V. a F. S., nakoľko vzhľadom na obsah spisu a skutkové tvrdenia, resp. popretia tvrdení strán, nepovažoval vykonanie týchto dôkazov za nevyhnutné.

5. Súd v bode 102. až 104. odôvodnenia napadnutého rozsudku určil, ktoré skutočnosti boli medzi stranami nesporné a ktoré skutočnosti považoval za sporné. Súd primárne posudzoval Zmluvu v znení jej dodatkov č. 1 až 22 a dospel k záveru, že predmetná zmluva je z pohľadu § 37 OZ i § 652 a nasl. OBZ platným právnym úkonom, ktorý má všetky podstatné náležitosti zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení. Žalobca síce v podaní zo dňa 23.06.2013 poukázal na to, že Zmluvu je potrebné posúdiť aj podľa jej obsahu, kedy vykazuje znaky komisionárskej zmluvy, resp. kúpnej zmluvy, avšak v ďalšom konaní v tomto smere ani postupom podľa § 140 ods. 2 CSP žalobu nezmenil a v záverečnom návrhu uviedol, že svoj nárok odvodzuje od zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení. Súd sa preto v ďalšom konaní nezaoberal ani vznesenou námietkou premlčania žalovaného uplatnenou v podaní zo dňa 18.07.2013. Súd považoval Zmluvu za platne ukončenú uplynutím výpovednej lehoty ku dňu 30.09.2005, čo bolo v konaní zároveň nesporným tvrdením.

Nárok uplatnený žalobcom na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXX v sume 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur), ktorá suma podľa žaloby predstavuje rozdiel medzi uhradenými faktúrami za predaj reklamného času a garantovanou sumou zo strany žalovaného za rok 2003 z predaja reklamného času podľa dodatku č. 18 k Zmluve, nepovažoval súd za oprávnený a nárok na jej zaplatenie žalobcovi nepriznal. Mal za to, že z bodu 4.4. Zmluvy v znení dodatku č. 18 priamy nárok žalobcu na zaplatenie dohodnutého finančného plnenia príjmu z reklamy za rok 2003 nevyplýva. Uviedol, že ak by sa v zmysle dodatku č. 18 nedosiahol stanovený príjem z činnosti obchodného zástupcu za rok 2003, došlo by k

nevyhodnotil výpoveď štatutárnych zástupcov strán a svedkov, jednostranne prihladol k výpovediam svedkov navrhnutým žalovaným a výpovede svedkov navrhnutých žalobcom nevzal do úvahy. K tomu, že súd nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXXXX v sume 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur) žalobca uviedol, že nie je podstatné, že dohodnutý finančný príjem nebol podľa dodatku č. 18 nazvaný ako garantovaný, nakoľko z bodu 4.4. Zmluvy jednoznačne vyplýva záväzok obchodného zástupcu garantovať Slovenskému rozhlasu minimálny mesačný príjem vo výške 6,5 mil. Sk. Poukázal na to, že následne sa dodatkami toto ustanovenie menilo, ale iba vo vzťahu k výške plnenia, nie však pokiaľ išlo o to, že tento príjem nemal obchodný zástupca povinnosť garantovať. Nesúhlasil s konštatovaním súdu, že pokiaľ si chcel žalobca uplatniť túto sumu k úhrade mal zaplatenie faktúry žalovať ako náhradu škody, nakoľko mal žalovaný zavineným konaním spôsobiť žalobcovi škodu. Taktiež nesúhlasil s tým, že podľa súdu bod 4.9. zmluvy v znení dodatku č. 19 prelmuje záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov predaja vysielacieho času Slovenského rozhlasu v prípade ak dôjde k výraznému poklesu počúvanosti programových okruhov SR alebo k zásadným zmenám ekonomických podmienok v oblasti audioreklamy v SR, čo by sa malo vzťahovať aj k dodatku č. 18. Poukázal na to, že dodatok č. 18 bol uzatvorený dňa 04.08.2003 a dodatok č. 19 až 02.09.2003 a keďže dodatok č. 19 nerušil dodatok č. 18 a ani ho nemenil, dodatok č. 18 ostal v platnosti a toto dojednanie ohľadom zmeny bodu 4.9. Zmluvy je platné do budúcnosti a nie spätne, čo znamená, že až za rok 2004 by sa pri garantovanom plnení žalovaného prihladalo k počúvanosti alebo k zásadným zmenám audioreklamy v SR. Ďalej uviedol, že faktúra za obdobie od 01.01.2013 do 31.12.2013 bola vystavená na základe dodatku č. 18 dňa 31.12.2003 avšak jej splatnosť bola až 31.12. 2004. Žalobca bol presvedčený, že má na úhradu tejto faktúry nárok. Namietal, že súd sa dostatočne nevyporiadal s argumentáciou žalobcu v tom smere, že poukázal na dodatok č. 17 k bodu 4.4. Zmluvy. Považoval za zarážajúce, že súd odôvodnenie nepriznania nároku na úhradu citovanej faktúry odvodil z výpovede svedkyne J.. T., nakoľko v jej výpovedi boli rozpory. K záveru súdu, že žalovaný mal nárok aj na províziu z nefinančných/bátrtových plnení, nakoľko to vyplývalo zo Zmluvy žalobca uviedol, že tento záver nevyplýva ani z jedného ustanovenia uvedeného súdom v napadnutom rozsudku a svedčí o tom aj prax, ktorú si zaviedli od začiatku Zmluvy strany sporu, a teda, že žalovaný si neúčtoval províziu z nefinančných plnení. Namietal, že súd námietku a upozornenie za strany žalobcu na toto interpretačné pravidlo podľa § 266 ods. 3 OBZ presvedčivo nevyvetlil, prečo k tomuto neprihladal. Nesúhlasil s tým, že z dokazovania vyplynulo, že strany sporu počítali s tým, že žalovaný si raz tento svoj nárok voči žalobcovi uplatní a poukázal na to, že z dokazovania vyplynulo iba to, že strany rokovali o uzatvorení dodatku k Zmluve ohľadom dohody o výške provízie z nefinančných plnení. Uviedol, že počas 10 rokov trvania spolupráce na základe Zmluvy provízie z nefinančných plnení neboli súčasťou takýchto faktúr a prvýkrát žalovaný vystavil faktúru za provízie z nefinančných plnením svojvoľným určením si výšky provízie a vystavením faktúry až po rozviazaní Zmluvy zo strany žalobcu. Ďalej namietal, že súd sa dostatočne nevyporiadal so skutočnosťou, že vystavovanie faktúr zo strany žalovaného bolo v rozpore so Zmluvou ako aj praxou, ktorú si medzi sebou zaviedli strany sporu, podľa ktorej faktúry vždy vystavoval žalobca na základe podkladov odsúhlasených so žalovaným. Mal za to, že aj pri pripustení možnosti, že žalovaný mal nárok na základe Zmluvy aj na províziu z nefinančných plnení, je potom potrebné uprieť pozornosť na skutočnosť, že v Zmluve nie je dohoda o tom, že takéto provízie si žalovaný účtovať nebude, aj keď má na ne nárok, a že si má právo tieto provízie vyúčtovať kedykoľvek osobitne a dodatočne, kedy takéto dohoda by ani nebola možná vzhľadom na to, že žalobca bol príspevkovou organizáciou priamo zapojenou finančnými vzťahmi na štátny rozpočet. V tomto smere poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 12.02.2008 a namietal, že v ňom uvedenými argumentmi sa súd nevyporiadal a nebral ich do úvahy, súd procesnú obranu žalobcu vôbec nevyhodnotil. Uviedol, že z viacerých písomných podaní i ústnych vyjadrení žalobcu počas konania vyplýva odkaz na konkrétne dôkazy, avšak z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť, či sa s nimi súd oboznámil a ak áno, ako ich vyhodnotil. Takéto odôvodnenie rozsudku považoval za neúplné a nepreskúmateľné, a mal za to, že týmto súd okrem iného porušil § 220 ods. 2 CSP. Namietal, že súd v priebehu konania porušil aj čl. 6 ods. 1 CSP a taktiež § 118 ods. 2 OSP, keď na (ani jednom) pojednávaní neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia strán sporu je možné považovať za zhodné/sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov (ne)budú vykonané. Na základe vyššie uvedeného, ak odvolací súd nebude považovať za dôvodné a potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, vzájomný návrh žalovaného zamietne v plnom rozsahu a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 18.07.2017. Odvolanie žalobcu považoval za nedôvodné a napadnutý rozsudok za správny. K tvrdeniu žalobcu o

nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že odvolanie žalobcu je v tejto časti formulované v abstraktnej rovine. Bol toho názoru, že súd napadnutý rozsudok riadne odôvodnil a vyrovnal sa so všetkými skutkovými a právnym skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda spĺňa všetky nároky kladené § 220 ods. 2 CSP na odôvodnenie rozsudku. Mal za to, že súd výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu W. V. D. a žalobcom navrhovaných svedkov pri posúdení veci riadne zohľadnil, obsah ich výpovedí bol uvedený v bodoch 69., 71. až 74. odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva aj ich význam pre rozhodnutie vo veci. Tvrdenia žalobcu, že napadnutý rozsudok vychádza iba z tvrdení žalovaného a súd žiadnym spôsobom výpovede svedkov navrhnutých žalobcom nevyhodnotil a neprihliadol na dôkazy produkované žalobcom, považoval za účelové a zavádzajúce. Zdôraznil že nároky žalobcu neboli priznané z dôvodu uplatnenej obrany žalovaného (zánik zápočtom) a nie z dôvodu ich neexistencie. Poukázal na to, že žalobca nekonkretizoval, v čom malo spočívať svojvoľné zhodnotenie skutkového stavu súdom, prečo by mal byť súdmi uvádzaný skutkový stav neakceptovateľný a nezákonný, pričom neuviedol aký mal byť zistený skutkový stav podľa neho, ktoré dôkazy mal súd pri ustálení skutkového stavu nesprávne vyhodnotiť, resp. ktoré skutočnosti podľa neho v konaní neboli preukázané, alebo nevyšli najavo. Takéto vymedzenie podľa žalovaného nie je v súlade s § 363 a § 365 CSP. Ohľadom časti odvolania vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXXXX v sume 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur) žalovaný uviedol, že sa plne stotožňuje s názorom súdu uvedeným v bode 107. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol, že dodatok č. 18 je potrebné vykladať v súlade s jeho obsahom a zmluvou tak, že išlo o sumu, ktorú žalobca plánoval v rozpočte ako svoj finančný príjem z reklamy a strany si dohodli pre rok 2003 finančné plnenie 80,142 tisíc Sk, pričom v súlade so Zmluvou mal žalovaný v danom roku zabezpečiť predaj reklamného času tak, aby priamy podiel žalobcu z predaja vysielacieho času zo sumy inkasovanej žalovaným od klientov dosiahol plánovaný príjem z reklamy, v žiadnom prípade nešlo o priamy záväzok žalovaného na zaplatenie tejto sumy žalobcovi. K oprávnenosti faktúry č. XXXXXXXXXXXX poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/361/2006-962 zo dňa 30.11.2015, s ktorým sa Krajský súd v Bratislave stotožnil v rozsudku č.k. 4Cob/18/2016-1063 zo dňa 20.10.2016. S poukazom na čl. 2 CSP mal za to, že neexistuje žiadny dôvod, pre ktorý by mali byť závery súdu ohľadom oprávnenosti faktúry žalobcu č. XXXXXXXXXXXX v tomto konaní odlišné. Pokiaľ išlo o nesúhlas žalobcu s tým, že podľa názoru súdu bod 4.9. Zmluvy v znení dodatku č. 19 prelamuje záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov predaja vysielacieho času Slovenského rozhlasu v prípade ak dôjde k výraznému poklesu počúvanosti programových okruhov SR alebo k zásadným zmenám ekonomických podmienok v oblasti audioreklamy v SR, čo by sa malo vzťahovať aj k dodatku č. 18 uviedol, že s názorom žalobcu nemožno súhlasiť. Názor, že dodatok č. 19 je možné aplikovať až na rok 2004 považoval za nesprávny. Uviedol, že dodatok č. 19 bol podpísaný 2.9.2003, t.j. mesiac potom ako bol podpísaný dodatok č. 18, ktorý znižoval plnenie plánu reklamy na rok 2003. Poukázal na to, že v dodatku bolo upravené, že nedosiahnutie plánu môže byť spôsobené práve poklesom počúvanosti a kumulatívna podmienka s naplneniami ekonomických podmienok reklamy bola zmenená na alternatívnu, teda nebolo potrebné, aby sa aj znížila počúvanosť Slovenského rozhlasu a súčasne zmenili ekonomické podmienky oblasti audio reklamy, ale stačilo, aby bola splnená len jedna z týchto podmienok, pričom zmluvné strany si boli v čase podpisu tohto dodatku vedomé, že tieto podmienky môžu byť splnené aj ku koncu roka 2003. Mal za to, že dodatok č. 19 bol odo dňa jeho podpisu (2.9.2003) platný aj účinný a v platnosti ostal aj dodatok č. 18. To, že zmeny bodu 4.9. Zmluvy boli platné do budúcnosti podľa žalovaného znamená, že boli platné od 2.9.2003 a nie až od 1.1.2004. K snahe žalobcu spochybniť výpoveď svedkyne J. T. uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca výpoveď tejto svedkyne nespochybňoval. Mal za to, že žalobca zavádza súd ak tvrdí, že „takéto faktúry podľa predchádzajúcich dodatkov vystavovala zrejme svedkyňa aj v minulých obdobiach, a to jej neštandardné nepripadalo“, nakoľko v konaní táto skutočnosť nebola preukázaná a ani v častiach výpovede popisovanej žalobcom nie je žiadny rozpor. Bol toho názoru, že v prípade uznania nároku žalovaného na províziu z bártrových plnení súdom by aj v prípade existencie nároku žalobcu na zaplatenie predmetnej faktúry č. XXXXXXXXXXXX nebol výsledok sporu iný. Tvrdenie žalobcu, že ani z jedného ustanovenia uvedeného súdom v rozsudku nevyplýva skutočnosť, že žalovaný má nárok na províziu z nefinančných/bartrových plnení považoval žalovaný za zavádzajúce a v tomto smere poukázal na bod 109. a 110. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie žalobcu, že súd nijak presvedčivo nevysvetlil, prečo k námietke a upozorneniu zo strany žalobcu na interpretačné pravidlo podľa § 266 ods. 3 OBZ neprihliadal, resp. nezohľadnil skutočnosť, že k vystaveniu faktúr žalovaným došlo až po uplynutí dlhého obdobia od uzavretia zmluvy. Žalovaný konštatoval, že súd v bode 109. odôvodnenia rozsudku nárok na provízie z bartrov, ako aj dôvody pre ktoré ho priznal, riadne zdôvodnil a dostatočným spôsobom sa vysporiadal s námietkami žalobcu. Zdôraznil, že zánik nároku

žalovaného na provízie z bartrov nemožno dovodiť ani z § 266 ods. 3 OBZ, nakoľko použitím výkladových pravidiel nemôže byť negované právo priznané právnym predpisom, resp. kreované právo, ktoré právny predpis nedovoľuje, ak právny predpis predpisuje pre určitú dohodu zmluvných strán písomnú formu, nemôže byť nedostatok tejto formy nahradený použitím výkladových pravidiel. K tvrdeniu, že argumentmi žalobcu uvedenými v jeho vyjadrení zo dňa 12.02.2008 týkajúcimi sa zákona č. 431/2002 o účtovníctve a Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky z 10. decembra 2002 sa súd nevysporiadal, v odôvodnení rozsudku sa nimi nezaoberal a vôbec ich nebral do úvahy, žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 209/04 z 23.06.2004 a sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003. Vzhľadom na skutočnosť, že skúmanie a rozhodovanie o dodržiavaní účtovných a daňových predpisov stranami sporu nie je v právomoci súdu a tieto skutočnosti nemajú vplyv na vznik alebo existenciu práv a povinností, ktoré sú predmetom sporu, žalovaný konštatoval, že dané argumenty nemajú pre vec podstatný význam, ani nie sú zásadné pre skutkový a právny základ rozhodnutia, preto súd nemusí dať na takéto otázky odpoveď. Bol tohto názoru, že keďže odvysielanie reklamy v rozsahu a v cenníkovej cene podľa dôkazov žalovaného č. 27 a 28 (vyčíslenie monitoringu za mesiace 8-9/2005) nebolo v konaní popreté, nemal súd dôvod osobitne sa zaoberať faktúrou žalovaného č. XXXXX/XX, nakoľko sa na ňu vzťahujú závery súdu ohľadom nároku žalovaného na províziu z odvysielanej reklamy uvedené v bode 109., 110. až 115. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Tvrdenie žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či sa súd prvej inštancie vôbec oboznámil s dôkazmi produkovanými žalobcom považoval žalovaný za zavádzajúce. Poukázal na to, že z odvolania žalobcu nie je možné v zistiť, v čom majú spočívať porušenia súdu vo vzťahu k § 220 ods. 2, čl. 6 ods. 1 CSP resp. čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Mal za to, že k údajnému porušeniu ustanovenia § 118 ods. 2 OSP v konaní nedošlo, po vrátení veci súd vytyčil pojednávanie na deň 7.3.2013, kde v nadväznosti na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zhrnul všetky významné skutkové a právne skutočnosti, uviedol ktoré právne významné skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré dôkazy je v konaní potrebné produkovať na preukázanie skutkových tvrdení strán, pričom žalobca hneď na pojednávaní uviedol, že jeden z dôkazov - výsluch p. V. nepovažuje za potrebné opätovne vykonať. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

8. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

9. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok - ďalej len CSP) prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalobcu, vyjadrením žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 32Cb/521/2005-790 zo dňa 06.04.2017 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

10. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci.

11. Podľa § 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

12. Podľa § 261 ods. 1 a 2 OBZ, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 652 ods. 1 OBZ, zmluvou o obchodnom zastúpení sa obchodný zástupca ako podnikateľ zaväzuje pre zastúpeného vyvíjať činnosť smerujúcu k uzatvoreniu určitého druhu zmlúv (ďalej len

„obchody“) alebo dojednávať a uzatvárať obchody v mene zastúpeného a na jeho účet a zastúpený sa zaväzuje zaplatiť obchodnému zástupcovi províziu.

14. Podľa § 659 ods. 1 OBZ, obchodný zástupca má nárok na províziu dojednanú alebo zodpovedajúcu zvyklostiam v odbore činnosti podľa miesta jej výkonu s prihliadnutím na druh obchodu, ktorý je predmetom zmluvy. Províziou je aj odmeňovanie obchodného zástupcu vykonávané v závislosti od počtu alebo od úrovne obchodov.

15. Podľa § 665 OBZ, ak bolo dojednané výhradné zastúpenie, je zastúpený povinný v určenej územnej oblasti a pre určený okruh obchodov nepoužívať iného obchodného zástupcu a obchodný zástupca nie je oprávnený v tomto rozsahu vykonávať obchodné zastúpenie pre iné osoby alebo uzavierať obchody na vlastný účet alebo účet inej osoby.

16. Podľa § 666 OBZ, zastúpený je oprávnený uzavierať obchody, na ktoré sa vzťahuje výhradné obchodné zastúpenie aj bez súčinnosti obchodného zástupcu, je však povinný, pokiaľ zmluva neurčuje niečo iné, platiť z týchto obchodov obchodnému zástupcovi províziu tak, ako keby sa tieto obchody uzavreli s jeho súčinnosťou.

17. Podľa § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

18. Podľa § 358 OBZ, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

19. Podľa § 387 ods. 1 OBZ, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

20. Podľa § 388 ods. 2 OBZ, aj po uplynutí premlčacej doby môže však oprávnená strana uplatniť svoje právo pri obrane alebo pri započítaní, ak obe práva sa vzťahujú na tú istú zmluvu alebo na niekoľko zmluvy uzavreté na základe jedného rokovania alebo niekoľkých súvisiacich rokovanií, alebo právo sa mohlo použiť kedykoľvek pred uplynutím premlčacej doby na započítanie voči nároku uplatnenému druhou stranou.

21. Podľa § 391 ods. 1 OBZ, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

22. Podľa § 397 OBZ, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

23. Podľa čl. 15 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

24. Podľa § 191 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

26. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

27. Podľa § 118 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), účinného v období od 01.01.2008 do 14.10.2008, po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu alebo samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania. Ďalší priebeh pojednávania určuje predseda senátu alebo samosudca podľa okolností prípadu. Na záver môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

28. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

29. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

30. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/71/2013-119 zo dňa 14.02.2017, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

31. Námietku žalobcu, podľa ktorej súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného a neustáleného skutkového stavu, iba na základe tvrdení žalovaného, ktoré však neboli v konaní preukázané a relevantnými dôkazmi podložené, čím bol narušený princíp právnej istoty, považuje odvolací súd za nedôvodnú. Uvedené tvrdenie žalobca žiadnym spôsobom bližšie nekonkretizoval ani neodôvodnil a neuviedol svoje vlastné vnímanie zisteného skutkového stavu. Takáto argumentácia je podľa názoru odvolacieho súdu neurčitá a v posudzovanom prípade nedôvodná. Žalobca ďalej tvrdil, že súd nevzal do úvahy všetky skutočnosti zistené počas konania, ako ani všetky okolnosti prejednávanej veci v ich vzájomnej súvislosti, ale naopak, prihliadol len na skutočnosti uvádzané žalovaným, ktoré mali podporiť odôvodnenie jeho rozhodnutia. Uviedol tiež, že napadnutým rozhodnutím neboli zodpovedané všetky relevantné otázky a rozpory vo veci samej, ako ani námietky žalobcu, súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil výpoveď štatutárnych zástupcov strán a svedkov, jednostranne prihliadol k výpovediam svedkov navrhnutým žalovaným a výpovede svedkov navrhnutých žalobcom nevzal do úvahy. Okrem toho uviedol, že z viacerých písomných podaní i ústnych vyjadrení žalobcu počas konania vyplýva odkaz na konkrétne dôkazy, avšak z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť, či sa s nimi súd oboznámil a ak áno, ako ich vyhodnotil. Takéto odôvodnenie rozsudku považoval za neúplné a nepreskúmateľné, a mal za to, že týmto súd okrem iného porušil § 220 ods. 2 CSP. Takáto argumentácia žalobcu sa odvolaciemu súdu javí opätovne ako nedôvodná. Žalobca tieto námietky formuloval len vágne a v abstraktnej rovine, pričom bližšie nešpecifikoval, ktoré zistené skutočnosti a okolnosti prípadu súd nevzal do úvahy, ani skutočnosti na ktoré súd údajne účelovo prihliadol, resp. ktoré relevantné otázky súd nezodpovedal. Odvolací súd má za to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd sa v konaní zaoberal skutočnosťami uvádzanými tak žalobcom ako i žalovaným. Súd zároveň dostatočným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za sporné a ktoré za nesporné, z ktorých dôkazov vychádzal i ako ich vyhodnotil a vec právne posúdil. Svoje závery súd riadnym, vyčerpávajúcim a zároveň presvedčivým spôsobom odôvodnil a dostatočným spôsobom sa vysporiadal so všetkými skutkovými i právnymi skutočnosťami, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie vo veci samej. Súd sa vysporiadal s relevantnými námietkami žalobcu, jeho návrhmi na vykonanie dokazovania a vykonané dôkazy následne vyhodnotil v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa CSP. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky námietky a argumenty strán, ale len na tie relevantné, ktoré sú podstatné a nevyhnutné pre správne a zákonné posúdenie žalovaného nároku a rozhodnutie vo veci. Ako správne uviedol žalovaný, súd v bodoch 1. až 48. odôvodnenia napadnutého rozsudku podrobne popísal doterajší priebeh konania, následne v bodoch 49. až 50. odôvodnenia súd uviedol všetky dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, v bode 51. zdôvodnil prečo zamietol návrh žalobcu na vykonanie ďalších dôkazov, v bodoch 53. až 81. odôvodnenia súd uviedol, čo z jednotlivých dôkazov zistil. Ďalej súd v bode 102. až 104. jasne uviedol ktoré skutočnosti považoval za nesporné a ktoré za sporné a následne počnúc bodom 105. uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov a ako vec právne posúdil. Odvolací súd je v zmysle uvedeného toho názoru, že súd v napadnutom rozsudku dostatočne

zistil skutkový stav veci, vykonal dostatočné množstvo dôkazov, riadne odôvodnil prečo nevykonal ďalšie dôkazy a následne dospel k správnym právnym záverom a vec správne právne posúdil, pričom odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky atribúty podľa ustanovenia § 220 CSP. Odvolací súd poukazuje na to, že súd v napadnutom rozsudku č.k. 32Cb/521/2005-790 zo dňa 06.04.2017 odstránil všetky nedostatky, ktoré mu odvolací súd vytkol v uznesení č.k. 2Cob/234/2009-671, 2Cob/235/2009 zo dňa 28.04.2011, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/521/2005-599 zo dňa 10.12.2008 a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Súd po vrátení veci konal v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, kedy vykonal všetky úkony a vysporiadal sa so spornými otázkami, ktoré mu odvolací súd nariadil.

32. Ohľadom uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXXXX v sume 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur), ktorá suma podľa žaloby predstavuje rozdiel medzi uhradenými faktúrami za predaj reklamného času a garantovanou sumou zo strany žalovaného za rok 2003 z predaja reklamného času podľa dodatku č. 18 k Zmluve, sa odvolací súd plne stotožňuje so záverom súdu uvedeným v bode 107. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď súd nárok žalobcu na zaplatenie tejto faktúry nepovažoval za oprávnený a žalobcovi ho nepriznal. Odvolací súd zdôrazňuje, že z bodu 4.4 Zmluvy v znení dodatku č. 18 priamy nárok žalobcu na zaplatenie dohodnutého finančného plnenia príjmu z reklamy za rok 2003 nevyplýva, pričom dohodnutý finančný príjem nebol podľa dodatku č. 18 ani nazvaný ako garantovaný. Súd správne konštatoval, že ak by sa v zmysle Dodatku č. 18 nedosiahol stanovený príjem z činnosti obchodného zástupcu za rok 2003, došlo by k porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaného a k vzniku zodpovednosti za škodu, nie k priamej povinnosti žalovaného uhradiť tento príjem žalobcovi. Podľa bodu 1.7 Zmluvy, zodpovednosťou za škodu sa rozumie zavinené protiprávne konanie dôsledkom ktorého vznikla škoda a bod 4.9 Zmluvy v znení dodatku č. 19 prelamuje záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov z predaja vysielacieho času Slovenského rozhlasu v prípade ak dôjde k výraznému poklesu počúvanosti programových okruhov SRo alternatívne k zásadným zmenám ekonomických podmienok v oblasti audioreklamy v SR. Súd konštatoval, že žalovaný predloženými dôkazmi v konaní preukázal, že v roku 2003 došlo k úbytku 13,5 % počtu poslucháčov SRo a ekonomické podmienky v oblasti audioreklamy v SR poklesol oproti roku 2002 takmer o 25 %. Okrem toho mal súd z výpovede svedkyne Ing. Rapošovej za preukázané, že táto faktúra bola vystavená neštandardným spôsobom, nebola podložená odvysielanou reklamou a bola ňou priznaná aj provízia pre žalovaného, hoci žiadne plnenie zo strany žalovaného realizované nebolo.

33. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že otázka oprávnenosti faktúry č. XXXXXXXXXXXX bola riešená aj v konaní sp. zn. 28Cb/361/2006, kde Okresný súd Bratislava I konštatoval, že „Pokiaľ ide o oprávnenosť nároku odporcu na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur) súd uvádza, že bod 4.4 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení bol pre rok 2003 zmenený Dodatkom č. 18. Ak by sa v zmysle Dodatku č. 18 nedosiahol stanovený príjem z činnosti obchodného zástupcu za rok 2003, došlo by k porušeniu zmluvnej povinnosti navrhovateľa a k vzniku zodpovednosti za ňu a nie k povinnosti navrhovateľa uhradiť tento stanovený príjem odporcovi, ktorá z textu bodu 4.4, ani iných ustanovení zmluvy nevyplýva. Podľa bodu 1.7 zmluvy sa pre zodpovednosť vyžaduje zavinené porušenie povinnosti. Bod 4.9 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení v znení Dodatku č. 19 prelamuje záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov predaja vysielacieho času Slovenského rozhlasu v prípade ekonomických zmien v oblasti audioreklamy. Nárok odporcu na úhrady tejto faktúry teda nebol a nie je daný. Navyše je potrebné prisvedčiť ku skutočnosti na ktorú poukázal navrhovateľ, a to, že odporca si nárok na zaplatenie sumy 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR) fakturovanej faktúrou č. 7111002121 nikdy nenárokoval na tom skutkovom základe, že navrhovateľ zavineným konaním porušil zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení a je zodpovedný za škodu tým odporcovi vzniknutú.“ S týmto právnym názorom sa v odvolacom konaní stotožnil aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku č.k. 4Cob/18/2016-1063 zo dňa 20.10.2016. Rovnako Krajský súd v Bratislave v uznesení č.k. 2Cob/234/2009-671, 2Cob/235/2009, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu v Bratislave č.k. 32Cb/521/2005-599 zo dňa 10.12.2008 v tomto smere uviedol, že „Ak by sa v zmysle Dodatku č. 18 nedosiahol stanovený garantovaný príjem z činnosti obchodného zástupcu za rok 2003, došlo by k porušeniu zmluvnej povinnosti žalovaného a k vzniku zodpovednosti za ňu (odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na bod 1.7 zmluvy, podľa ktorého sa pre zodpovednosť vyžaduje zavinené porušenie povinnosti), a nie k povinnosti uhradiť tento garantovaný príjem žalobcovi zo strany žalovaného, ktorá podľa odvolacieho súdu z textu bodu 4.4, ani iných ustanovení zmluvy nevyplýva. Bod 4.9 Zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení v znení Dodatku č. 19 však prelamuje záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov predaja vysielacieho času Slovenského rozhlasu

v prípade ekonomických zmien v oblasti audioreklamy. Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 28Cb/361/2006, ako i odvolací súd v zrušujúcom uznesení č.k. 2Cob/234/2009-671, 2Cob/235/2009, súdy dospeli ohľadom predmetnej otázky k rovnakému právnomu záveru. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca si v konaní nárok na zaplatenie sumy vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 Eur) fakturovanej faktúrou č. XXXXXXXXXXXX nikdy nenárokoval z dôvodu, že žalovaný zavineným konaním porušil Zmluvu a je zodpovedný za škodu tým vzniknutú. Odvolací súd je preto toho názoru, že súd v napadnutom rozsudku rozhodol v súlade s čl. 2 CSP, a teda bol zachovaný princíp právnej istoty, nakoľko v tomto konaní nebol žiadny dôvod pre vyslovenie odlišného právneho záveru, než k akému súdy dospeli v uvedených rozhodnutiach. V zmysle uvedeného odvolací súd v súlade s názorom súdu vysloveným v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že nárok žalobcu na úhrady tejto faktúry nie je daný.

34. Rozpornosť v častiach výpovede J. T., ktorú v odvolaní namietal žalobca, po preskúmaní zápisnice z vylúču tejto svedkyne odvolací súd nezistil. Ako nedôvodnú odvolací súd posúdil námietku žalobcu, ktorý uviedol, že podľa dodatku č. 19 až za rok 2004 by sa pri garantovanom plnení žalovaného prihliadalo k počúvanosti alebo k zásadným zmenám audioreklamy v SR. Je pravdou, že dodatok č. 19 k Zmluve bol podpísaný až dňa 02.09.2003 a je platný do budúcnosti, nie spätne. Zo žiadneho ustanovenia Zmluvy ako ani z platnej právnej úpravy však nemožno vyvodiť záver, že zmeny bodu 4.9 Zmluvy v zmysle dodatku č. 19 by mali byť platné až odo dňa 01.01.2004. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ak by strany mali v úmysle posunúť účinnosť dodatku č. 19 až odo dňa 01.01.2004, mohli si to v dodatku výslovne dohodnúť, čo však strany neurobili, preto bol odvolací súd toho názoru, že dodatok č. 19 k Zmluve bol platný odo dňa jeho podpisu, t.j. od 02.09.2003 do budúcnosti.

35. Žalobca ďalej namietal nárok žalovaného na províziu z nefinančných/bartrových plnení, kde uviedol, že ani z jedného ustanovenia uvedeného súdom v napadnutom rozsudku nevyplýva skutočnosť, že žalovaný má nárok na túto províziu. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení č.k. 2Cob/234/2009-671, 2Cob/235/2009 zo dňa 28.04.2011, v ktorom uviedol, že doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva, že by nárok žalovaného na zaplatenie provízie podľa Zmluvy závisel od skutočnosti, či bola za poskytnutý vysielací čas určený na reklamu alebo sponzoring dojednaná finančná odplata alebo iná protihodnota, podstatným je, či žalovaný ako obchodný zástupca vykonal dohodnutú činnosť alebo nie (body 1.3 a 1.4 v spojení s bodom 3.2 Zmluvy). Uvedený právny názor prevzal aj súd v napadnutom rozsudku, nakoľko ani v následnom konaní, po vrátení veci odvolacím súdom sa dôkazná situácia nezmenila. Rovnako, určenie výšky provízie žalovaným z týchto plnení nebolo svojvoľné, ako tvrdil žalobca, kedy výška provízie neprekročila výšku provízie dojednanú v bode 4.6 a 4.7 Zmluvy. Samotná skutočnosť, že žalovaný si až do výpovede Zmluvy nikdy neuplatnil nárok na úhradu provízie za barter nemá za následok zánik tohto nároku, rovnako ako ani skutočnosť, že žalovaný si neuplatňoval províziu z bartrových obchodov v plnej výške, ale z vlastného uváženia znížil jej základ na polovicu. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že žiadne ustanovenie Zmluvy neustanovovalo, že provízia patrí obchodnému zástupcovi iba z obchodov za finančné protiplnenie. Keďže Zmluva neobsahovala odlišnú úpravu nároku na províziu, súd správne aplikoval ustanovenie § 666 OBZ, v zmysle ktorého je zastúpený povinný platiť províziu obchodnému zástupcovi i v prípade ak zastúpený uzavrel obchody, na ktoré sa vzťahuje výhradné obchodné zastúpenie, ale boli uzavreté bez jeho súčinnosti, a to tak, akoby takýto obchod bol uzavretý so súčinnosťou obchodného zástupcu. V zmysle uvedeného je preto odôvodnený a správny záver súdu, že provízia patrí žalovanému zo všetkých realizovaných obchodov, t.j. patrí mu provízia bez ohľadu na charakter protiodplaty inkasovanej za odvysielanú reklamu. Súd uvedený právny záver dostatočným spôsobom odôvodnil v bode 109. a 110. odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje. Takýto záver je v súlade s eurokonformným výkladom smernice Rady č. 86/653/EHS zo dňa 18.12.1966 i s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora, na ktoré poukázal súd v bode 110. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

36. Žalobca ďalej namietal, že súd presvedčivo nevysvetlil, prečo neprihliadal na interpretačné pravidlo podľa § 266 ods. 3 OBZ. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že použitie výkladu podľa § 266 OBZ je na mieste pokiaľ prejav vôle nie je celkom určitý, pretože v takom prípade je potrebné odstrániť neurčitost' výkladom prostredníctvom interpretačných pravidiel ustanovených zákonom. Odvolací súd je toho názoru, že v danej veci takýto prípad, kedy by bol prejav vôle nedostatočne určitý nenastal, preto nebolo potrebné, ani možné interpretovať ho tak, ako navrhoval žalobca. Skutočnosť, že žalovaný si do skončenia právneho vzťahu zo Zmluvy neúčtoval províziu z nefinančných plnení, ale urobil tak až po

skončení Zmluvy, nemožno považovať za prax zavedenú medzi stranami, v dôsledku ktorej by zanikol nárok žalovaného na provízie z bartrov, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj súd v závere bodu 109. odôvodnenia napadnutého rozsudku keď uviedol, že zánik nároku žalovaného na provízie z bartrov nemožno dovodiť ani z výkladového pravidla podľa ustanovenia § 266 ods. 3 OBZ pri zohľadnení praxe zavedenej zmluvnými stranami. K námietke žalobcu, že súd sa nevysporiadal, nezaoberal a nechal do úvahy argumenty uvedené v jeho vyjadrení zo dňa 12.02.2008 týkajúcimi sa zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve a Opatrenia Ministerstva financií SR zo dňa 10.12.2002 a taktiež argumentáciu týkajúcu sa faktúry č. XXXXX/XX zo dňa 08.09.2006 odvolací súd uvádza, že súd sa touto otázkou nebol povinný zaoberať, nakoľko nebola podstatná pre rozhodnutie vo veci samej.

37. Ako nesprávne sa odvolaciemu súdu javí tvrdenie žalobcu, v zmysle ktorého súd porušil § 118 ods. 2 O.s.p., keď ani na jednom pojednávaní neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia strán sporu je možné považovať za zhodné/sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú ne/budú vykonané. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že uvedená povinnosť podľa § 118 ods. 2 (v súčasnosti § 181 ods. 2 CSP), vychádzajúca zo znenia uvedeného ustanovenia a odbornej literatúry, sa vzťahuje len na prvé pojednávanie uskutočnené vo veci. Prvé pojednávanie bolo uskutočnené dňa 27.05.2008 a pre neúčast' žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, ktorý požiadal o odročenie pojednávania, bolo toto odročené na deň 27.05.2008. Následne bolo dňa 27.05.2008 uskutočnené pojednávanie za účasti oboch sporových strán a ich právnych zástupcov. Nakoľko prvé pojednávanie v súdnej veci bolo uskutočnené ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), ktorá neustanovovala povinnosť určiť, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré nevykoná, súd prvej inštancie by nevykonaním vyššie spomenutých úkonov nepochybil, pretože táto povinnosť podľa § 118 ods. 2 O.s.p. bola do Občianskeho súdneho poriadku zakomponovaná až zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinným od 15.10.2008. Okrem vyššie uvedeného je potrebné uviesť, že súd po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie odvolacím súdom uznesením č.k. 2Cob/234/2009-671, 2Cob/235/2009 zo dňa 28.04.2011, na pojednávaní uskutočnenom dňa 07.03.2013 v nadväznosti na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zhrnul významné skutkové a právne skutočnosti, uviedol s ktorými skutočnosťami bude potrebné v konaní sa vysporiadať a ktoré skutočnosti je potrebné zistiť a ustáliť a rovnako, ktoré dôkazy vykoná. Uvedeným procesným postupom súd tým pádom de facto splnil požiadavku uvedenú v § 118 ods. 2 O.s.p. účinného odo dňa 15.10.2008.

38. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

39. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/521/2005-790 zo dňa 06.04.2017 potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

40. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).